

פרק הסיום של הספר של הקרן . עוסק באמירת המילה הקטנה עם המשמעות הגדולה ביותר . המילה תודה . והנה חלק מהפרק , נועה מודה לאמה על היותה לוחמת , עקשנית, שרוצה ורואה רק דבר אחד לנגד עיניה . וזה את האושר והבריאות של נועה . ואילו נועה בחרה להקדיש את הפרק האחרון ולומר תודה לכול המלווים הטבעיים , אך תודה מיוחדת לאמה . והנה הפרק:

ועכשיו נשאר לי רק החלק הכי חשוב בדברים שלי אמרתי . הכי חשוב והכי מהלב . אימא . ודמעתיי החלו לרדת . אימא האימא שלי!!!! את שאת כל חיך נתת לי . את כול הנערות שלך, את כול כולך . הנפכתי להיות מפעל חיך , מטרת חיך הייתה להעמיד אותי על הרגליים . ולהוביל אותי לדרך המלך . היית איתי במצבים בלתי אפשריים , התמודדת ועודדת למרות שחששת, ושלא האמנת . את אימא שהלכת איתי את כול הדרך הקשה . לימדת אותי מה זאת נתינה , אהבה, והתמודדות. התעקשת על זה שאני יחיה ואחיה טוב .

גרמת לי להאמין שיש סיכוי ולשמור תמיד על אופטימיות , אך כשהיית נשברת – הכול היה נשבר . אני הייתי מראה לך שאני חזקה ומעודדת אותך שתאספי את כוחותיך הבלתי יאומנים בחזרה . למרות שבפנים –בפנים הייתי שבורה לא פחות ממך . אבל הייתי חייבת לשמור ולשדר לך שהכול בסדר , אסור היה לי להישבר על ידך , את זה הייתי עושה בלילות כשהייתי לבד ! הבכי היה קורע לב , אבל על ידך על ידך צריך לחיך . תמיד היית עדינה ונראית שברירית , אך אם עוצמות מדהימות ידעתי שאת חזקה . כן אמא אמרתי לך שמותר לך להישבר ולבכות על ידי . זה בסדר לך יש אותי ולי , לי יש אותך . היינו שני לוחמות . בתוך עולם קר ומנוכר .

אני לא אשכח לעולם את הלילות שהיית ישנה על הרצפה , והג'וקים היו מטפסים עלייך . איך ריחמתי עלייך ובקשתי והתחננתי שתשני איתי ביחד במיטה . את האחיות שהיו מרחמות עלייך ומסדרות לך מיטה נוחה על ידי , את הלילות והימים הקשים שעברנו , לא אשכח לעולם . את הבחירה שבסופו של דבר עשינו ביחד , בחרנו בחיים . לא פעם עבר במוחנו הרעיון לסיים את העיניים, לא פעם חשבתי ואני בטוחה שגם את שדי שאי אפשר יותר להמשיך וכדאי לסיים את העינוי המשפחתי הזה. אך אני לנגד עיני ראיתי אותך , ואת המשפחה כולה וזה נתן לי את הכוח לקום ולהתמודד . אני יודעת שזה קשה להודות באמירה שכזאת אך זה באמת מה שהרגשתי . ואם הרגש הזה החלטתי שאני מתמודדת אם לא בשביל עצמי בשבילך . הייתי חייבת לתת לך את ההצלחה שכול כך חיכית לה , את ההצלחה של מפעל חיך . לקום ולעמוד על הרגליים , ולהתחיל לצעוד במסלול חיים תקין ונורמלי .

המסלול אומנם היה קשה בהתחלה , ולמדנו ללכת בו ביחד , את ואני . אני צועדת צעד צעד , ואילו את מלווה ותומכת בכול . וכשאני נופלת את מקימה אותי שוב ומחזירה אותי למסלול להמשך הדרך . נותנת לי לעשות את הטעויות שלי , והכישלונות שלי שהיו בהתחלה , ואת ההצלחות שלי , תמיד שם ברקע מלווה אותי לאורך כול הדרך . ובעצם עד הים את פה תמיד . גם כשאני צריכה וגם שלא .

ואני מקבלת אותך בהרבה חום ואהבה . ותמיד מודה לך בסתר ליבי ובפומבי.
את אחד הימים המאושרים בחיי אני לא אשכח, יום החתונה שלי
שליות אותי לחופה , שולחת אותי לדרך חדשה של נישואים והקמת משפחה קטנה משלי .
את ההתרגשות שלך ראיתי כבר בזמן הקשה של מציאת שמלת כלה, ראיתי את החששות שלך
בעיניים.
כאילו מה זה עכשיו את מקימה משפחה משלך , ומה אנחנו נפרד ? את יוצאת לדרך חדשה שבא
אולי לא אוכל ללוות אותך . אולי לא תתני לי להתערב . ואולי תשכחי שאני זאת שהבאתי אותך על
הלום. את זה בטוח חשבת – לא שאמרת אבל אני בתחושות שלי הרגשתי .
לא אימא אותך אני לעולם לא אשכח . וממך אני לעולם לא אתרחק .
לא תהיה סיטואציה שתגרום לי להתרחק ממך בשום מצב !
את שלי!!! ורק שלי!!! כך היית וכך תישארי לתמיד. ואפילו נזכרתי שהבטחת לי ביום לפני הניתוח
הגדול שעוד יהיו לי חיים מאושרים ומלאי קסם. אני רואה, אימא, אני רואה כמה שצדקת". את המסע
של חיי אני חייבת לך .

כשסיימתי לומר לאימי את אשר היה על ליבי , שמתי לב שכול הנוכחים השולחן בוכים . גם אחיי
שתמיד הפכו את הבכי לצחוק , אבי היקר שהמילים שאמרת לי על אימי חיממו את ליבו . דניאל חברה
של יעלי שבהתחלה לא הבין על מה המהומה לא נשאר אדיש.
וגיא המקסים שלי שאישר שאימי ומשפחתי הינה חלק בלתי נפרד מהמשפחה שלנו . וכך הסתיימה
הארוחה , שכולנו מתרגשים.

את הספר שמספר את סיפור חיי ואו יותר נכון חיינו אני מקדישה לך אימא .
נכון שגם אבא והילדים היו שותפים מלאים , אך איתך זה היה שונה . הפכתי להיות למפעל חייך. ולכן
החלטתי שיצאתי למסע של כתיבת הספר,
שאת הספר הזה אני יקדיש לך אימא. כשותפה מלאה למסע, וכגיבורה אמיתית .
שלך בהרבה אהבה.
נועה שלך.
סוף.....